

บทนำ

**ทำไมรู้สึกเย็นสบายจังนะ หรือถึงคราวแก้วเจ้าจอมต้อง
ไปเกิดใหม่แล้ว**

ดวงตากลมโตกะพริบขึ้นลงอย่างเชื่องช้า เขาได้ยินเสียงเหล่านกน้อยร้องระงมบนยอดกิ่ง แสงแดดทอดผ่านหน้าต่างมายังเตียงที่เขากำลังนอน ส่วนสถานที่ก็ไม่เปลี่ยนไปจากความทรงจำแม้แต่นิด ยังคงน่าขะเขยงและเต็มไปด้วยความรู้สึกคับแค้นใจ

หลังเขาตาย วิญญาณก็วนเวียนอยู่ในคฤหาสน์แห่งนี้ถึงห้าปีเต็ม แก้วเจ้าจอมรู้สึกจนหมดได้หมดพุงว่าญาติของตนมีนิสัยอย่างไร หากให้พูดว่าสารเลวก็คงยิ่งกว่า

แต่ทำไมเขารู้สึกได้ถึงเลือดเนื้อและลมหายใจกันล่ะ ตอนนี้แก้วเจ้าจอมกลายเป็นผี ร่างจะโปร่งแสงไม่สามารถมองเห็นตัวเองผ่านกระจกได้ และไม่มีใครรู้ว่ามิดวงวิญญาณอาฆาตตนหนึ่งกำลังร้องไห้อย่างคับแค้นใจ

นี่มันไม่ถูกต้อง แก้วเจ้าจอมควรไปสู่สุคติได้แล้วหลังจาก

กฎวางยาพิษ

ชายหนุ่มยังคงนอนบนเตียงอย่างเหม่อลอย ครั้นลองยกมือ
แนบแก้มจึงรู้สึกถึงไออุ่น ทันใดนั้นเองก็ร้องให้ออกมา

“ไม่มีทาง”

ปฏิทินวางอยู่ใกล้ ๆ โต๊ะทำงาน วันนี้คือวันที่หนึ่งมกราคม
เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองและเริ่มต้นสิ่งใหม่ ส่วนปีพุทธศักราชนั้น
ไม่ตรงกับอายุของแก้วเจ้าจอมแม้แต่หน่อย

แก้วเจ้าจอมตายตอนอายุสี่สิบแปด แต่ในปฏิทินคือช่วงเวลา
ก่อนเขาจะถูกลอบวางยาพิษ นั่นก็คือสามปีที่แล้ว

“น้ำมัน้ำซัด ๆ”

คนใบหน้าดงามถอนหายใจอย่างสับสน ถกผ้าห่มพลงลุก
ขึ้นยืนเพื่อประคองสติ จ้องมองตนเองในกระจกอย่างเงิบเขยิบ
ใบหน้าขาวผ่องมีเลือดผาด ริมฝีปากสีสดเผยอออกจากกัน นี่ไม่ใช่
ร่างไร้วิญญาณก่อนที่แก้วเจ้าจอมตายแน่ ๆ

เอาละ จากนี้ไปคงต้องมานั่งเรียบเรียงความคิดกันใหม่

เมื่อทำใจได้แล้วแก้วเจ้าจอมจึงกลับมานั่งบนเตียงอีกครั้ง
ครั้นมองไปรอบ ๆ ห้องจึงพบว่าการย้อนเวลากลับมาเป็นเรื่องจริง

“ให้ตายสิ ไม่คิดเลยว่าจะได้กลับมาใช้ชีวิตที่นี่”

เขาถอนใจดังเฮือก จิกเล็บลงกับแขนด้วยความเครียด รู้สึก
คับแค้นใจต่อตระกูลที่หักหลังตนอย่างเลือดเย็น

แม้กระทั่งสัตว์ยังมีคุณธรรมมากกว่าคนในตระกูล

เดิมทีแก้วเจ้าจอมเป็นบุตรเกิดจากภรรยาคนที่หนึ่ง เติบโต
ในตระกูลทางแดนเหนือ เมืองกาสะลองคำ ในตอนเด็กชีวิตของ
แก้วเจ้าจอมได้รับความรักจากทุกฝ่ายอย่างดี เด็กน้อยเติบโตมา

อย่างงดงามและแข็งแรง

จนกระทั่งวันที่บิดาแต่งภรรยาคนที่สองเข้าบ้าน เด็กน้อยผู้เป็นลูกของเมียคนที่หนึ่งก็ถูกเพ่งเล็งทันที

เดิมที่มีกันแค่สองแม่ลูก จะคลอดบุตรเพิ่มก็ไม่ได้แล้วเพราะร่างกายมารดาอ่อนแอ ทว่าภรรยาคนที่สองสามารถคลอดบุตรได้ถึงสามคน ดังนั้นแก้วเจ้าจอมจึงมีพี่น้องต่างมารดาเพิ่มขึ้น และนั่นเป็นดาบสองคมเช่นกัน

ตั้งแต่ภรรยาคนที่สองคลอดบุตรชาย บิดาของแก้วเจ้าจอมก็ไม่เหลียวแลสองแม่ลูกอีกเลย แก้วเจ้าจอมมีรูปร่างผอมบางราวกับผู้หญิง ใบหน้างามหยด จะให้เรียนต่อสู้ ฟันดาบหรือยิงปืนก็ยิ่งเหยาะแหยะ ส่วนบุตรของภรรยาคนที่สองเติบโตมาร่างกายกำยำแข็งแรง และมั่นใจด้วยว่าตำแหน่งผู้สืบทอดต้องตกเป็นของตนอย่างไม่ต้องสงสัย

ทว่าโลกใบนี้มีกฎเกณฑ์ของมัน และมารดาของแก้วเจ้าจอมก็ปูทางไว้ให้ก่อนจากไปด้วยโรคร้าย ลำดับการขึ้นเป็นผู้นำตระกูลเชื่อว่าเลือกได้ตั้งใจนี้ ตามกฎหมายแล้วต้องตกเป็นของบุตรที่เกิดจากภรรยาลำดับที่หนึ่ง และกฎนั้นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง トラバิดที่แก้วเจ้าจอมยังมีชีวิต

เมื่อมารดาของแก้วเจ้าจอมจากไป การกลั่นแกล้งภายในตระกูลก็เริ่มต้นขึ้น แก้วเจ้าจอมจำไม่ได้หรือรู้ว่าตนใช้ชีวิตอดมื้อกินมื้อตั้งแต่เมื่อไร ร่างกายจากที่ผอมบางอยู่แล้วก็ยิ่งผอมลงกว่าเดิมอีก ในงานเลี้ยงประจำตระกูลก็ถูกอับเป้ให้ไปอยู่ที่ระเบียงข้าง หรือไม่ก็ต้องหลบมุมให้มากที่สุด หากว่ามีแขกพบเห็นและสนใจ วันต่อมาแก้วเจ้าจอมจะถูกสั่งให้อุดอาหารและโดนทุบตี

อยากออกไปจากบ้านหลังนี้ ไม่อยากอยู่แล้ว...

นั่นคือสิ่งที่แก้วเจ้าจอมพูดกับตนเองในอดีต ยอมเป็นเบี้ยล่างให้เขาไขก๊อและรังแก จนกระทั่งอายุสิบแปดก็เดินทางไปศึกษาต่อที่เมืองวัง ช่วงที่แก้วเจ้าจอมไม่อยู่บิดาพานบุตรสาวและบุตรชาย ออกงานสังคมอย่างเอิกเกริก ไม่เกรงใจภรรยาคนที่หนึ่งผู้ลวงลับ และลูกคนแรกแม้แต่น้อย

ตอนนั้นเองแก้วเจ้าจอมเกือบถอดใจแล้วเขียน วางแผนจะหลบหนีไปให้ไกลจากพวกใจดำ แต่มารดาของตนมีไฟตายไปสุดท้าย และสิ่งนั้นทำให้ผู้นำตระกูลอย่าง**อินตา บิดาของแก้วเจ้าจอม**โกรธมาก

สมัยแก้วเจ้าจอมเป็นเด็ก มารดาของเขาเที่ยวขึ้นเที่ยวลงระหว่างบ้านเกิดกับเมืองจันอิน ครั้งแรกแก้วเจ้าจอมก็ไม่รู้สาเหตุ คิดว่าไปพบปะสหายสนิทเพื่ออตี้มชาแจกเช่นปกติ

ทว่าคนที่มารดาผูกสัมพันธ์ไว้ก็คือภรรยาคนที่หนึ่งของเมืองจันอิน ทั้งสองเห็นพ้องต้องกันว่าอยากให้ลูกชายของตนแต่งงานกัน เพื่อคานอำนาจ

แก้วเจ้าจอมนั้นรู้ดีว่ามารดาทั้งรักและหวังดีต่อเขา จันอินในปัจจุบันเป็นเมืองที่ร่ำรวยและทรงอำนาจมากที่สุด ควบคุมได้ทั้งกองกำลังและการปกครอง ตระกูลที่ดูแลประชาชนก็ชื่อสัตย์และเด็ดขาด

และคนที่มารดาพาตามมาให้แก้วเจ้าจอมหมั้นหมายคือ**ภากร หรือคุณชายภาส** บุตรคนที่สองของท่านหญิงเมืองนั้น

แน่นอนว่าการแต่งงานระหว่างเพศเดียวกันถือเป็นเรื่องปกติ แต่จะมีบุตรไม่ได้ ดังนั้นอำนาจที่ตนจะได้ต้องลดน้อยลงไปด้วย

อย่างไรแก้วเจ้าจอมก็ไม่สนใจสักนิด ขอแค่ตนเองเอาชีวิตรอดจากนรกแห่งนั้นได้ก็พอ

ทว่าปีศาจก็ยังคงเป็นปีศาจ คนในตระกูลทั้งเลวและเจ้าเล่ห์กว่าที่คิด หากแก้วเจ้าจอมแต่งงานกับชายภาสก็มีแต่เสียโอกาส

ดังนั้นพวกเขาจึงวางยาพิษแก้วเจ้าจอมให้ตาย ชายภาสจะได้แต่งงานกับน้องสาวต่างแม่ หากแต่งงานกับผู้หญิง เมื่อพวกเขาคลอดบุตรที่มีสายเลือดคนจีนอินก็จะได้รับอำนาจเพิ่มขึ้นด้วย

จากนั้นแก้วเจ้าจอมก็ตายสมใจพวกสวเลวนั่น ดวงวิญญาณไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้ วนเวียนดูพวกคนในตระกูลมันหัวเราะเยาะการตายของเขา วางแผนเพื่อตลบหลังฝ่ายจีนอิน ความแค้นและนิสัยตอนเป็นวิญญาณจึงแข็งกร้าวขึ้น อาฆาตและพยายามอย่างถึงที่สุด

ส่วนชายภาส...นี่ก็เป็นสิ่งที่ทำให้แก้วเจ้าจอมแปลกใจเช่นกัน

ก่อนเขาจะตาย แก้วเจ้าจอมจำได้ว่าพบชายภาสไม่กี่ครั้ง เจอกันแต่ละทีมักจะนั่งจิบชาคุยกันเรื่อยเปื่อย ชายภาสเจิบขริม ให้เกียรติแก้วเจ้าจอมและเป็นคนสุภาพ แม้พวกเขาไม่รักกัน แต่ดูเหมือนหากแต่งงานแล้วคงเข้ากันได้ดี

ในวันที่แก้วเจ้าจอมตาย ดวงวิญญาณก็ล่องลอยไปทั่ว ฟังพวกคนในตระกูลเล่ากันว่าจะนำศพเขาไปฝังโดยไม่จัดงาน ด้วยคิดว่าเปลืองงบประมาณโดยใช้เหตุ จัดฉากโกหกพวกนักข่าวว่าต้องการทำพิธีเจี๊ยะบ ๆ

ทว่าทุกสิ่งกลับพลิกผัน เมื่อชายภาสเดินทางมาจากเมืองจีนอินอย่างเร่งรีบ ขอรับศพแก้วเจ้าจอมและจัดงานให้อย่างสมเกียรติ

ในงานศพนั้นสหายของแก้วเจ้าจอมมีนับคนได้ คนในตระกูล

ก็มาเป็นพิธีแค่ช่วงที่นักข่าวต้องการสัมภาษณ์ แต่ชายภาสกลับเผ่า ศพและคอยดูแลร่างตนอย่างทะนุถนอม

แก้วเจ้าจอมในร่างวิญญาณได้แต่นึกสงสัยว่าทำไมล่ะ...ทำไม อีกฝ่ายถึงแอบมานั่งร้องไห้ในงานศพของเขา คนคนนี้แสนดีเกินไป หลังจากแก้วเจ้าจอมตาย ชายภาสไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับศพและตระกูล กาละลองคำอีก

นับแต่นั้นวิญญาณของแก้วเจ้าจอมก็สิงอยู่ในคฤหาสน์ เผ่าดู ความเป็นไปของพวกมนุษย์ที่มีแต่ความละโมภ พวกนั้นอาศัยช่วงที่ ชายภาสเข้ามาจัดงานศพโดยปล่อยข่าวว่า ที่จริงชายภาสตกหลุมรัก ลูกสาวของผู้นำตระกูล เลยอาสาช่วยเหลือและเป็นธุระในบ้านให้ แม้ว่าแท้จริงแล้วไม่มีความพิศวาสใด ๆ เลยก็ตาม

จากนั้นแก้วเจ้าจอมมักเห็นชายภาสเข้าออกตระกูลบ่อยครั้ง คราแรกเข้าใจว่าอีกฝ่ายอาจจะตกหลุมรักน้องสาวของตนจริง ๆ ทว่า เหตุการณ์กลับพลิกผัน

ชายภาสใช้ช่องโหว่เรื่องข่าวนี้มาสืบหาสาเหตุการตายของ แก้วเจ้าจอม แสร้งตกหลุมรักคุณหนูของตระกูล แต่ลับหลังทำหน้าที่ เย็นชาและมีแต่ความโกรธแค้น

แก้วเจ้าจอมอยากบอกอีกฝ่ายเหลือเกินว่าให้ปล่อยวางเสีย แต่ติดที่ตนนั้นเป็นเพียงวิญญาณจึงพูดไม่ได้ ทำได้เพียงประสานมือ กับชายภาสเจียบ ๆ ตอนที่อีกฝ่ายแสดงท่าที่อ่อนแอ

ทำไมต้องทำถึงขนาดนั้น ทั้ง ๆ ที่จะทิ้งคู่มั่นที่ตายไปแล้ว ก็ได้ คิดอะไรของคุณกันแน่

เรื่องราววนเวียนมาจนถึงห้าปี ในที่สุดชายภาสก็ตัดสินใจ หมั้นกับคุณหนู **ต้นกอง** บุตรสาวที่ผู้นำตระกูลได้วางแผนมาเนิ่นนาน

แก้วเจ้าจอมไม่ทันรู้สาเหตุที่อีกฝ่ายหมั้นด้วยซ้ำ เพราะกะพริบตาอีกที เขาก็ย้อนเวลากลับมาที่เดิมเสียแล้ว

จากนี้ไปคงต้องตรวจสอบอะไรหลาย ๆ อย่าง

แก้วเจ้าจอมลุกขึ้น ใช้มือทาบบานหน้าต่าง ไบหนังดงามนั้น โศกเศร้า แต่เต็มไปด้วยแรงพยายามเช่นเดิม

“พวกนั้นต้องไม่ตายดี”

การกลับมาครั้งนี้จะไม่เป็นไปตามที่พวกมันต้องการอีกแล้ว หมดเวลาสำหรับการเป็นคนอ่อนแอ แก้วเจ้าจอมจะทวงทุกสิ่งที่เป็นของตนคืนมาให้หมด

รวมถึงคุณภากร คู่หมั้นที่แสนดีด้วย หนอนเนาอย่างคุณหนู ต้นทองไม่เหมาะสมกับอีกฝ่ายสักนิด หากชาติภพนี้ยังมาเกาะเกาะคนของเขาอีกละก็

แก้วเจ้าจอมคิดว่าเดี๋ยวคงต้องเจอกันหน่อยแล้ว!

หนึ่ง

“กว่าจะโผล่หัวมาได้ต้องให้คนรอไปถึงเมื่อไหร่ เรื่องมารยาทบนโต๊ะอาหารแม่เธอไม่ได้สอนเลยหรือ”

เหตุการณ์เดิม ๆ และคำพูดร้ายกาจวนเวียนซ้ำไปมาไม่รู้จบ แก้วเจ้าจอมมองบิดาด้วยสายตาเฉยชา นายอินทอในเวลานั้นนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ ดูท่าทางหัวฟัดหัวเหวียงไม่น้อย

ทุกมื้ออาหาร โดยปกติแก้วเจ้าจอมจะมาเป็นคนแรก คอยเสิร์ฟน้ำและบริการตักนุ่นนี้ให้พี่น้องในตระกูล ทำตัวยิ่งกว่าคนใช้ให้คนเขาดูแคลนเสียอีก แต่วันนี้กลับทำหน้าที่ตายเฉยชาราวกับว่าตนนั้นเหนือกว่าคนอื่น และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาไม่พอใจมาก ๆ

“ตื่นสายครับ”

ว่าแล้วแก้วเจ้าจอมก็นั่งลงบนโต๊ะทันที มองเหล่าคนใช้ที่ทำหน้าเหมือนตกใจเสียเต็มประดา ริมฝีปากสีสดแยมรอยยิ้มหยัน

คงตกใจน่าดูที่แก้วเจ้าจอมไม่บริการพี่น้องคนอื่น ก็มันไม่ใช่หน้าที่ของเธอ

“เอ่อ...คุณชาย...”

คนน่ารักยังคงนั่งสงบ พยักหน้าให้คนใช้ที่ยืนใกล้ตัวที่สุด

“ไม่เสิร์ฟอาหารหรือครับ”

เท่านั้นละ รวากับฝั่งแต่กรัง แก้วเจ้าจอมได้ยื่นเหล่าคนในตระกูลพากันซุบซิบว่าเขาเป็นบ้าอะไร ส่วนคนใช้จากที่เมื่อก่อนกดแก้วเจ้าจอมให้จมดินก็หน้าซีด กุลิกจอตักข้าวลงจานทันที

“คราวหลังไม่ต้องรอให้ผมมาบริการหรือครับ”

เมื่อเสิร์ฟอาหารครบแล้วเขาก็เริ่มรับประทาน หันขึ้นเนื้อในจานด้วยท่าทางสง่า ปรายตามองเหล่าคนใช้ที่บังอาจตีตนเสมอตัวบางคนเป็นหัวหน้าคนใช้ และได้รับอำนาจจากอินทากับภรรยาคนที่สองจึงมองแก้วเจ้าจอมด้วยสายตาเกลียดชัง ส่วนบางคนเป็นคนใช้ระดับล่าง ครั้นเห็นการเปลี่ยนแปลงจึงแสดงท่าทีหวาดกลัว

อาจลืมไปว่าแก้วเจ้าจอมก็มีเชื้อของตระกูลนี้ หากจำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เดียวเขาคนนี้จะทวนให้อีกรอบด้วยความเมตตาเอง

“จ้างคนใช้มาแล้วก็ต้องทำหน้าที่เต็มเม็ดเต็มหน่วย หากให้คนในตระกูลมาเป็นคนใช้ เกรงว่าแขกต่างบ้านต่างเมืองจะนินทาเอาได้”

“แต่บางคนก็แยกคำว่าเย่อหยิ่งกับคำว่ากตัญญูไม่ออกนี่คะพี่แก้ว”

ท่ามกลางความเงิบและเสียงซอสนล่อมกระทบกัน ดูเหมือนมีเพียงคุณหนูต้นกอง น้องสาวต่างแม่เท่านั้นที่พูดด้วยเสียงใสแจ้ว ใบหน้าเจ้าหล่อนไม่แสดงท่าทีเกลียดชังแก้วเจ้าจอมเหมือนคนอื่น เวลาหล่อนมองมา สายตานั้นเปี่ยมด้วยความอาทรและเวทนาเสมอ

หากเป็นชาติก่อนแก้วเจ้าจอมคงคิดว่าใช่ น้องสาวผู้แสนดี คนนี้เป็นคนเดียวในบ้านที่ไม่ปฏิบัติตัวร้าย ๆ ใ้ บางครั้งถูกพูดแซะ ก็เผลอเข้าข้างตัวเองว่าน้องคงไม่ตั้งใจ เด็กแสนดีแบบนี้ไม่มีทางทำร้ายแก้วเจ้าจอมได้หรอก

ทว่าเรื่องราวกลับพลิกผัน ตอนท้ายคนที่ไว้ใจกลับร้ายที่สุด และในชาตินี้เขาจะไม่ยอมเป็นคนโง่อีก

“หมายความว่าไงหรือน้องต้นกอง”

แก้วเจ้าจอมแสร้งทำตัวอ่อนแอ ริมฝีปากสั่นระริก ดวงตาคู๋สวยคลอหยาดน้ำ เหล่าคนใช้เมื่อเห็นว่าแก้วเจ้าจอมร้องไห้ก็พากันหัวเราะคิกคัก บรรรยากาศบนโต๊ะกลับมาครึกครื้นอีกครั้ง

“ปกติพี่แก้วจะเป็นฝ่ายคอยดูแลพวกเราอยู่เสมอ น้องเลยคิดว่าพี่แก้วทำเพื่อตอบแทนบุญคุณพ่ออินถานี้คะ”

คุณหนูต้นกองแยมยิ้มให้แก้วเจ้าจอมอย่างงดงาม มองบิดาของตนพยักหน้ายืนยันคำพูดอย่างหนักแน่น

“งั้นหรือ เข้าใจแล้วครับ”

“ถ้าอย่างนั้นหลังจบบื้ออาหาร พี่แก้วจะเป็นคนเก็บชามและล้างจานใช่ไหมคะ”

“เอ๊ะ เปล่านะ”

แก้วเจ้าจอมแสร้งทำท่าตกใจพร้อมกับเอามือทาบอก

“น้องต้นกองบอกว่าพี่ทำไปเพราะความกตัญญู ถ้าอย่างนั้นต่อจากนี้พวกเราต้องตอบแทนพระคุณพ่ออย่างเท่าเทียมกันสิ”

“คะ?”

แก้วเจ้าจอมกวาดตากลมโตมองน้องต่างมารดาทั้งสาม พุดประโยคถัดไปด้วยท่าทางจริงจัง

“ในเมื่อพี่แก้วรับผิดชอบงานครัวแล้ว น้องต้นหมื่นก็ล้างคอกม้าดีไหม ส่วนต้นกองทำความสะอาดบันได น้องคนสุดท้ายอย่างต้นเงินก็ไปล้างรถ”

“เหลวไหล! ทำไมต้องให้ลูกฉันทำงานหนัก นี่แกเสียสติไปแล้วหรือ”

สิ้นสุดคำพูดของแก้วเจ้าจอม นายอินทาก็ตะโกนอย่างโมโหเต็มแก่

“พี่แก้ว...จะให้น้องไปล้างบันไดหรือคะ”

“ลูกไม่ต้องทำหรอก หน้าทีแบบนั้นต้องให้คนใช้ทำสิ”

“นั่นสิครับ”

แก้วเจ้าจอมนั่งหลังตรง หยิบผ้าขึ้นมาเช็ดปาก จู๋ๆ ก็รู้สึกว่าการอาหารมื้อนี้ชุกไม่อร่อย และไม่ยอมจิบชาเช่นทุกครั้ง

เขาเหลือบมองแก้วซาไบโปรดที่บัดนี้กลายเป็นของแสดงอย่างหวาดกลัว อยากปิดม่านออกให้พ้นๆ แต่ต้องสร้างเข้มแข็ง หากแก้วเจ้าจอมอ่อนแอเมื่อไรพวกมันคงกดเขาจมดินทันที

“แก้วก็เป็นลูกพ่ออินทฯ เหตุใดต้องทำงานหนักกันนะ คนที่รับสั่งคงเสียสติน่าดู”

“ไว้มารยาทจริง ๆ คนอย่างแกก็ดีแต่ทำให้ฉันปวดหัว”

“แก้ว ทำไมต่อล้อต่อเถียงกับพ่อแท้ๆ แบบนั้นล่ะ ภรรยาคนที่หนึ่งคงไม่อบรมสินะ ใจเย็นนะคะคุณ”

ท่านหญิงฟองจันทร์ ภรรยาคนที่สองแต่มือสามีอย่างแผ่วเบา ก่อนหันไปพูดกับลูกสาวตน

“ว่าแต่วันนี้ต้นกองจะออกไปข้างนอกไหมลูก”

“ใช่ค่ะ”

ต้นกองกล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ทำท่าเพื่อฝันร่วมกับเจ้าหญิง
ในนิยาย

“วันนี้ต้นกองคิดว่าจะไปสนามแข่งม้าคะท่านแม่”

“ตายจริง นัดกับหนุ่มที่ไหนไว้หรือเปล่า”

“ไม่มีหรอกค่ะ”

คราวนี้ต้นกองหันมาหาแก้วเจ้าจอมอย่างใจแง้แง้ พร้อมกับ
แยมยิ้มหวาน

“แค่เห็นว่าที่สนามแข่งวันนี้มีคนในตระกูลจันอินมาร่วมชม
ด้วยคะ ลูกคิดว่าคงเป็นการดีหากเราจะได้सानไมตรีกัน”

“หนูต้นกองนี่ฉลาดจริง ๆ สมแล้วที่เป็นลูกพ่อ แล้วต้นหมื่น
กับต้นเงินล่ะ ไม่ไปกับต้นกองหรือ”

“ผมยังมีงานต้องทำครับ”

คนโบหน้าหล่อเหลาปรายตามองแก้วเจ้าจอมด้วยท่าทาง
อวดดี ส่วนต้นเงิน น้องคนสุดท้ายต้องเพียงรับประทานอาหารเงียบ ๆ
เท่านั้น

“ผมก็ไม่ไปครับ ตอนบ่ายมีนัดคุยเรื่องเรียนกับสหาย”

“เงินหรือ น่าเสียดาย...ให้คนขับรถพาต้นกองไปส่งก็แล้วกัน”

อันที่จริง...เดิมทีช่วงเวลานี้แก้วเจ้าจอมและคุณชายภาสยังไม่ได้
ได้พบหน้ากัน กว่าจะได้นั่งจับขาพบปะกันก็ใช้เวลานานพอสมควร
ปกติจะเขียนจดหมายตามประสาคนชอบอะไรที่มันคลาสสิก หรือ
อาจยกหูโทรศัพท์คุยบ้างหากเป็นเรื่องเร่งด่วน

ดูเหมือนที่บ้านคงสืบมาว่าวันนี้ชายภาสจะลงมาชมการแข่ง
ม้าด้วย และคงไม่คิดว่าแก้วเจ้าจอมจะสนใจคู่หมั้นเท่าที่ควร จึงส่ง
คุณหนูต้นกองไปหาอีกฝ่ายเพื่อให้พวกนักข่าวสนใจ หากเขาตาย

อย่างน้อยเมื่อชุดอดีตจะมีหลักฐานว่าทั้งต้นกองและชายภาสต่าง
พึงพอใจกันตั้งแต่แรก

นับว่าวางแผนสกปรกตั้งแต่เนิ่น ๆ แต่แก้วเจ้าจอมคงไม่ยอม
ให้เกิดเรื่องราวเหมือนเมื่อครั้งในอดีตหรอก

“ผมอึ้งแล้ว ขอตัวก่อนครับ”

คนน่ารักลุกขึ้นเป็นคนแรก ก่อนจะก้าวฉับ ๆ ออกจากห้อง
รับประทานอาหาร กวาดตากลมโตมองคนใช้ที่พากันเช็ดหน้า

เจอแล้วละ คนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ของแก้ว

แก้วเจ้าจอมคว้ามือเด็กรับใช้หนุ่มวัยรุ่นอายุประมาณสิบเจ็ด
มายืนข้างตัว ก่อนแยมยิ้มแล้วประกาศกร้าว

**“หลังจากนี้ผมมีคนรับใช้คนเดียวคือเด็กคนนี้ คนอื่นไม่มี
สิทธิ์เข้ามาในห้องของผมเด็ดขาด หากใครเข้ามายุ่งวุ่นวายจะ
ถูกดำเนินคดี หวังว่าจะเข้าใจนะครับ”**

พวกหนอนหรือไส้ศึกยอมไว้ใจไม่ได้ หากว่าปล่อยให้คนของ
อินถาเข้าออกห้องเขาเพื่อมาสืบค้นนู่นนี่ตามใจ แก้วเจ้าจอมคงไม่
สะดวกใจเท่าไร ดังนั้นการคว้ามือเด็กใหม่มาเป็นคนรับใช้คงดีที่สุดแล้ว

“เอ่อ...คุณแก้วครับ”

เด็กรับใช้ที่เพิ่งเข้าใหม่ทำหน้าที่ประหม่า เดินตามแก้วเจ้าจอม
ต้อย ๆ ราวกับลูกเจี๊ยบตามแม่ไก่

“ไม่ต้องกังวล ผมไม่ใช่คนใจดำหรอกน่า”

แก้วเจ้าจอมยิ้มให้เด็กน้อยด้วยท่าทางอ่อนโยน

ในชาติภพที่แล้ว เด็กน้อยนั้นเป็นคนใช้เพียงคนเดียวที่ช่วย
ชายภาสสืบหาสาเหตุการตายของแก้วเจ้าจอม ก่อนจะถูกพวกมัน
ฆ่าปิดปากอย่างโหดร้าย เมื่อคนใช้ตายอินถาก็คอยเขียนจดหมาย

ส่งกลับไปให้ครอบครัวเพื่อยืนยันว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิต และโกหกว่าไม่มีเงินส่งไปให้ที่บ้านเช่นทุกครั้ง

และชาตินี้แก้วเจ้าจอมไม่มีวันยอมให้เด็กคนนี้ตายอย่าง
ทรมานอีกเด็ดขาด

“ว่าแต่เธอชื่ออะไรหรือ”

“กาวิณครับ”

เด็กน้อยตอบกลับด้วยท่าทีเอียงอาย แก้มนั้นแดงเรื่อ

“เป็นชื่อที่เพราะเสียจริง”

แก้วเจ้าจอมลูบศีรษะอย่างรักใคร่

“หลังจากนี้มารับใช้ผมเพียงคนเดียวนะ กาวิณ”

“รับทราบครับคุณชายแก้วเจ้าจอม”

“อ้อ เอละ ว่าแล้วก็ตามผมมาหน่อย”

“พวกเราจะไปไหนกันหรือครับ”

“อ้อ...ไปห้องลองเสื้อนะ”

แก้วเจ้าจอมบิดขี้เกียจ ก่อนหันมายิ้มให้

ชาติที่แล้วแก้วเจ้าจอมไม่มีโอกาสไปห้องลองเสื้อในตระกูล
สักครั้ง เพราะตนต้องการแต่งกายเรียบ ๆ ไม่สะดุดตาผู้อื่น ซักเสื้อผ้า
เอง และยอมสวมเสื้อขอมซ่ออยู่เป็นปี ๆ

“พอดีว่าผมอยากแต่งตัวให้ดีที่สุด เพราะนัดคู่หมั้นไว้ที่สนาม
แข่งม้าครับ”

คุณหนูต้นกอง ก่อนจะเป็นข่าวกับว่าที่สามีชาวบ้าน ได้ขอ
อนุญาตว่าที่ภรรยาอย่างแก้วเจ้าจอมหรือยังละ อย่างนี้ทุกสิ่งจะ
สมหวังดังที่คิดนะ

“คุณชายแก่วงดงามมากครับ!”

“ขนาดนั้นเชียว”

“ผมไม่กล้าโกหกคุณชายหรอก...”

คำพูดของเด็กหนุ่มช่างน่ารักเสียจริง นั่นทำให้แก้วเจ้าจอม
เพลอี่ยม กระแอมเบา ๆ ดวงตาระยิบระยับด้วยความเอ็นดูเต็มแก่
ชุตราสต์ญลักษณ์ตระกูลเพื่อยืนยันตัวตนแก่พนักงาน ก่อนจะได้รับ
ธงเล็ก ๆ สีเขียวมาปักบริเวณกระเป๋านำออก

ชาติภพก่อนแก้วเจ้าจอมไม่มีคนมานั่งชมหรือพูดเรื่องการ
แต่งกายด้วยสี อยากจะขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินที่ทำให้เขาพบ
เจอกาวินที่นี่

“ว่าแต่สนามแข่งม้าวันนี้คึกคักจังนะครับ”

“อ้อ เพราะวันนี้มีการลงพนันครั้งใหญ่ล่ะ แล้วจะเปิดขาย
ลูกม้าเพื่อให้นักที่สนใจลงทุนปั่นประกวดในปีอื่นด้วย”

แก้วเจ้าจอมอธิบายให้เด็กรับใช้ฟังอย่างใจเย็น แผนการใน
วันนี้มีมากมายนัก และอย่างแรกที่เขาจะทำคือการลบคำครหาของ
ตนเองออก

‘ตายจริง เหมือนจะเห็นเด็กจากตระกูลกาสะลองคำด้วย’

‘คนพี่หรือคนน้องคะคุณหญิง’

‘ไม่แน่ใจ สีผมไม่เหมือนทั้งอินถาและท่านหญิงฟองจันทร์’

‘หรือจะเป็นลูกของเมียคนแรก? หากว่าผมสีอ่อนคงมีแต่
นายหญิงที่ล่องลับไปแล้วเท่านั้นคะ’

‘คนที่สำนักข่าวลงว่าวิกลจริตหรือคะ อยู่ห่าง ๆ ไม่ดีกว่าหรือ
แบบนั้น’

จะนินทาอะไรก็เบา ๆ หน่อยเถอะ กลัวคนอื่นเขาไม่รู้หรือไง

ด้วยแก้วเจ้าจอมไม่เป็นที่โปรดปรานของคนในบ้าน เวลาออกงานสังคมต่าง ๆ มักหลบอยู่ในมุมมืด ชาวที่ส่งกันปากต่อปาก จึงทำให้เจ้าตัวเสียหายไม่น้อย

บ้างก็ว่าลูกคนแรกของอินทาลเล่นของจนกลายเป็นคนไม่วิกลจริต ไม่ชอบอยู่ในที่สว่าง สวมแต่เสื้อผ้าขอมช่อตลอด เวลาพูดมักจะหลบสายตา

ในอดีตเชื่อว่าแก้วเจ้าจอมเป็นคนแบบนั้นเสียหน่อย แม้ได้รับการอบรมมารยาทอย่างดี แต่พอไปงานสังคมมักถูกกำชับว่าอย่าทำตัวเด่นเสมอ...หากแก้วเจ้าจอมยิ้มจะถูกตี และถ้าเขาตอบคำถามอย่างฉลาดเฉลียว วันต่อมาจะถูกขังอยู่ในห้องหนึ่งวัน อาหารและน้ำก็ไม่ตกถึงท้องแม้แต่หนึ่งเม็ด

คนใบหน้างดงามแยมรอยยิ้มกว้าง พลางกวาดตามองเหล่าคุณหญิงและคุณชายที่นินทาตนอยู่ ก่อนโค้งศีรษะให้อย่างสุภาพ
“สวัสดีครับ”

“เออ...สวัสดีค่ะ”

ต่อให้หงุดหงิดแค่ไหน แต่แก้วเจ้าจอมไม่คิดทำตัวร้ายกาจอย่างเปิดเผย ตอนนี้เขายังไม่มีคนในสังคมมาหนุนหลังการกระทำต่าง ๆ จึงแสวงเล่นละครไปก่อน ยิ้มกว้างและทักทายคนหลากหลายตระกูลในงานแข่งม้า

“ผมแก้วเจ้าจอม ลูกท่านพ่ออินทาคครับ”

“ที่เขาบอกหน้าตาดี กิริยามารยาทงามกันทั้งบ้านก็คงจะจริง ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

เมื่อพวกเขาเห็นว่าแก้วเจ้าจอมแต่งตัวดี สุภาพและอ่อนโยน

กว่าที่คิดก็ยิ้มกว้าง ชมกันไม่ขาดปาก แม้กระทั่งเขาเดินไปทางอื่น
แล้วก็ยังซุบซิบกัน และนั่นเป็นแหล่งปล่อยข่าวชั้นดีว่าแก้วเจ้าจอม
ไม่ได้บ้าอย่างที่คิด

‘สงสัยว่าจะเป็นข่าวเท็จละมัง’

‘นั่นนะสิ หน้าตาก็ดี พุดจาก็ไพเราะ’

‘จะยังโสดหรือเปล่านะ’

‘เห็นว่าหมั้นหมายกับทางจันอินเอาไว้ แต่ไม่รู้คนพี่หรือคน
น้องคะ’

แม้ไม่ชอบใจที่ถูกตั้งแง่ในตอนแรก แต่แก้วเจ้าจอมรู้ว่าคน
กลุ่มนี้ยังมีประโยชน์ต่อตนมาก ดังนั้นเขาเลยปล่อยไปก่อน เขา
เหลือบมองโดยรอบ ก้าวเท้าจับ ๆ ไปยังบริเวณด้านในสุด เพ่งมอง
ป้ายปักดินแดนตราข้างหน้า

“เจอสักที ตลาดซื้อขายลูกม้า”

“คุณชายแก้วอยากได้ม้าพันธุ์หรือครับ”

“อ้อ ผมอยากได้ม้าสักตัวมาลงทุนปั้น อนาคตคงทำเงินได้
ยาว ๆ”

คนน่ารักพูดกับคนรับใช้ด้วยท่าทางซุกซน ก่อนมองไปรอบ ๆ
อย่างตื่นเต้น

อยู่ไหนนะ เจ้าม้าในตำนานตัวน้อย

“เจอแล้ว! ไปกันเถอะกาจัน”

“เอ๊ะ ครับ ๆ”

แก้วเจ้าจอมแทรกผ่านฝูงชนเพื่อเดินไปข้างในสุด ปกติ
ม้าพันธุ์ราคาแพง โดดเด่นและมาจากฟาร์มคุณภาพมักอยู่ด้านหน้า
ส่วนม้าที่ชาวบ้านขายอยู่แถวหลัง ราคาไม่แพงมากนัก ดังนั้นพวก

ชนชั้นสูงจึงซื้อในราคาต่ำและเอาไปใช้แบกของแทนมากกว่า

“ผมนึกว่าคุณชายแก้วจะไปดูม้าพันธุ์ที่ฟาร์มชื่อดังเสียอีก”

“ไม่ต้องหรอก ผมมีม้าที่อยากได้ในใจแล้วนะ”

แก้วเจ้าจอมบอกเด็กรับใช้อย่างซื่อตรง เมื่อเดินมาถึงที่หมาย แล้วจึงยิ้มกว้าง สะกิดคนเฝ้าคอกพลางเอ่ยถาม

“คุณครับ ผมสนใจม้าตัวนี้ คิดราคาเท่าไร”

“ฮะ ม้าพอมแห่งตัวนี้นะหรือ คุณชายอยากได้หรือครับ”

“อ้อ ผมอยากได้”

แก้วเจ้าจอมมองม้าตรงหน้าด้วยดวงตาใสแจ้ว จู่ๆ ก็นึกถึงอดีตขึ้นมา

ในชาติที่แล้ว เจ้าม้าตัวนี้ถูกซื้อโดยชนชั้นสูงสักคนในตระกูลวัง ตอนแรกเลี้ยงดูตามมีตามเกิด พอผ่านไปสักพักเจ้าม้านั้นก็ฉวยแววโดดเด่น ที่จริงมันเป็นม้าพันธุ์ดีเทียบเท่าฟาร์มม้าราคาสูง เพียงแต่เจ้าของเลี้ยงไม่เป็นเท่านั้น จากนั้นตระกูลวังนำม้าตัวนี้ลงสนามแข่งตลอด กวาดรางวัลมาเพียบในฉายาเจ้าอาชาทมิฬ

แต่น่าสงสาร จุดจบของเจ้าม้าตัวนี้ไม่สวยงาม เพราะถูกใช้งานหนัก สุขภาพร่างกายจึงทรุดโทรม สุดท้ายถูกฆ่าตายเพราะไร้ประโยชน์ แก้วเจ้าจอมเป็นคนรักสัตว์จึงสะเทือนใจมาก คิดว่าหากย้อนเวลาได้ เขาจะกลับมารับเลี้ยงและมอบความรักให้อย่างดี

“ขายเท่าไรล่ะ”

“เอ่อ...คุณชาย”

“อ้อ ป้ายแปะไว้ว่าร้อยเหรียญเงิน ถ้าอย่างนั้นผมให้สองเหรียญทองดีไหม”

“คุณชายครับ! แต่ว่าม้าตัวนี้นะ...”

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

หรือว่าคนตระกูลรังจะซื้อไปแล้ว แต่ปกติตระกูลนั้นมาถึงช่วงแข่ง แล้วเดินดูพวกม้าหลังจบการแข่งขันนี้ หรือว่าแก้วเจ้าจอมมาเข้าไปก้าวหนึ่ง

คนน่ารักยืนนั่งราวกับคิดไม่ตก ถึงกระนั้นก็ได้โวยวาย

“มีท่านชายในตระกูลจันอินมาซื้อไปแล้วครับ”

“อะไรนะ!? ท่านชายเมืองจันอิน”

“ใช่ครับ ต้องขออภัยคุณชายยิ่งนัก”

ไม่ใช่สิ ตัวแปรที่เป็นท่านชายเมืองจันอินเนี่ย แก้วเจ้าจอมไม่เห็นรู้เรื่องเลยสักนิด

ใบหน้าดงามของเขาฉายแววตื่นตระหนก เรียบเรียงความคิดโดยด่วนทันที

ท่านชายในตระกูลนั้นมีสามท่านด้วยกัน หนึ่งคือท่านชายจักร นายใหญ่ปกครองตระกูลขณะนี้ ส่วนอีกสองคนที่เหลือเป็นลูกชายคนแรกชื่อชายภิม อีกคนนั้นคือชายภาส

ชายภิมกำลังศึกษาต่อที่โรงพยาบาลแพทย์เมืองทุ่งฟ้า ดังนั้นการเดินทางมาเลือกม้าที่กาสะลองคำคงใช้เวลาหลายวัน จึงตัดคนนี้ได้เลย

คงเหลือเพียงแค่คนเดียวนั่นละ คู่หมั้นที่ยังไม่ได้พบกันของแก้วเจ้าจอม

“ชายภาส...คิดอะไรของคุณกันแน่นะ”

แก้วเจ้าจอมถอนใจใหญ่ ก่อนจะเดินกลับมาสนามแข่งอีกครั้ง เอาเถอะ แม้ไม่ได้ม้า แต่ถ้าเจ้าตัวน้อยตกไปอยู่กับชายภาสเขาเองก็เบาใจ เพราะอีกฝ่ายเป็นคนสุภาพและไม่ใช่ว่าพวกเขาชอบทารุณกรรม

สัตว์อย่างชนชั้นสูงคนอื่น

ว่าแต่เนี่ยก็บายแล้ว ทำไมยังไม่เจอคู่มั่นของเขาอีกนะ

แก้วเจ้าจอมเดินขึ้นบันไดด้วยท่าที่สง่า มองเก้าอี้ประจำ
ตระกูลที่บัดนี้มีญาติและชาวเมืองอื่นจับจอง เก้าอี้ของเมืองจันอิน
ติดกับเมืองกาสะลองคำ ใล่ยาวเป็นแถบ

“กาวิณไปพักผ่อนเถอะ ใกล้เคียงการแข่งขันแล้วค่อยมาหาผมก็
ได้”

เพราะรู้ว่าคนรับใช้ของตนจะต้องยืนขาแข็งไปอีกหลายชั่วโมง
แก้วเจ้าจอมเลยสั่งให้อีกฝ่ายไปนั่งพักที่อื่นก่อน ไม่ต้องมาบริการ
เขา หากมีเรื่องด่วนค่อยเรียกหาอีกที

“ได้ครับคุณชายแก้ว”

“เอาเงินนี้ไปซื้อน้ำผลไม้ดื่มเสียสิ”

คุณชายแก้วยื่นเหรียญเงินให้เด็กรับใช้จำนวนหนึ่ง ตอนแรก
กาวิณมีท่าทีอีกอักซัดเจน แต่สุดท้ายก็เม้มปาก ทำหน้าปลาบปล้ม
เต็มแก

“ผมจะไม่ลืมนบุญคุณนี้เด็ดขาดครับ”

“เจ้าเด็กคนนี้นี่ จะเล่นใหญ่เพื่ออะไรกัน ไปได้แล้วครับ”

เมื่อกาวิณจากไปแล้วแก้วเจ้าจอมจึงอยู่คนเดียวอีกรอบ คน
นารักนั่งหลังตรงเพื่อเตรียมชมการแข่งขัน กำถุงเงินแน่นเพราะเดี๋ยว
จะมีพนักงานเดินมาชวนลงพนัน

“ว่าแต่คุณชายภาสชอบม้าแข่งเหมือนกันหรือคะ บังเอิญจึง
ดันกองก็ชอบมาที่นี้บ่อย ๆ ค่ะ”

หือ...เสียนี่มัน

แก้วเจ้าจอมปรายตามองทางซ้ายมือ ก่อนจะพบน้องสาวต่าง

แม่ ต้นกองเดินมากับชายผู้หนึ่ง ยิ่งเข้าใกล้มากเท่าไร ความทรงจำในอดีตยิ่งฉายภาพชัดมากขึ้นเท่านั้น

คนโบหน้าหวานเงยขึ้นสบตาอีกฝ่าย เผยริมฝีปากสีสด แก้มกลายเป็นสีแดงเรื่อ

เมื่อพวกเขาสบตากัน แก้วเจ้าจอมก็เปลือยทรวง

“เอ๊ะ?”

เบื้องหน้าแก้วเจ้าจอมในขณะนี้คือชายคนหนึ่งที่ทำหน้านิ่งมองคุณชายแห่งกาสะลองคำตาไม่กะพริบ เจ้าตัวมีผมสีดำขลับดวงตาสวย จมูกโด่งและริมฝีปากบาง หล่อเหลาเสียจนคนจ้องมองเต็มไปหมด ส่วนข้างตัวมีคุณหนูต้นกองยืนขนานข้าง ปกติสุขภาพบุรุษต้องยกแขนให้คู่ควงเกาะ แต่ดูท่าทั้งคู่คงพบกันโดยบังเอิญ และนี่อาจเป็นการเจอกันครั้งแรกด้วย

ต้องทำเป็นไม่รู้จำักใหม่ นะ ก็พวกเขายังไม่ได้พบกันเป็นทางการนี่ แก้วเจ้าจอมโปรยยิ้มหวานให้อีกฝ่าย

“สวัสดีครับ”

ชายภาสโค้งน้อย ๆ ให้เขา ก่อนถือนิวสาสะนั่งข้างด้วยท่าทางสง่า ทิ้งคุณหนูต้นกองที่ยืนหน้าเสียดอยู่เพียงลำพัง

แต่วันนี้คุณชายภาสไม่ยอมสนทนาด้วยดี เพียงถามคำตอบคำหล่อนก็อับอายพอตัวแล้ว นี่ยังมาเจอตัวจัญไรของบ้านอีก

“ตายแล้วพี่...ทำไมถึงมาได้ล่ะคะ”

คุณหนูต้นกองจงใจไม่เอ่ยชื่อเพราะไม่อยากให้ชายภาสรู้ว่าเขาเป็นคู่หมั้น คงมั่นใจพอตัวว่าแก้วเจ้าจอมจะก้มหน้าก้มตาไม่เปิดปากพูดกับคนอื่น น่าสนุกจริง ๆ

“ต้นกอง”

แก้วเจ้าจอมยิ้มให้น้องสาวอย่างอ่อนโยน พลังหันไปคุยกับ
ชายภาสด้วย

“มานั่งเก้าอี้ตระกูลสิครับ จะยื่นคำฝักจันอินไปถึงเมื่อไหร่
ขอโทษกับความไร้มารยาทแทนน้องสาวด้วยนะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

คราวนี้ชายภาสหันมาสบตาเขาแล้ว น่าแปลกที่แก้วเจ้าจอม
ไม่รู้สึกรถึงความเย็นชาหรือประหม่าแม้แต่นิด เอ...จำได้ว่าวันที่พบ
กันครั้งแรก ทั้งคู่ต่างทำท่าอึดอัดใส่กันไม่ใช่หรือ

แต่ดูสิ จู่ๆ ชายภาสกลับจ้องเขาไม่วางตาเสียอย่างนั้น มีอะไร
ผิดพลาดกันนะ

“เอ่อ...สนามแข่งม้าอยู่อีกฟากนะครับ”

“ครับ”

ถึงกระนั้นชายภาสก็ไม่ละสายตาจากแก้วเจ้าจอมเลยแม้
แต่น้อย สุดท้ายแล้วเจ้าตัวจึงกระแอมดังฮึ่ม หันไปคุยกับต้นกอง
ที่ยังคงยืนนิ่ง

“น้องต้นกอง มานั่งที่ครับ”

“ที่ขยับที่ไม่ได้หรือคะ น้องอยากนั่งกับสหายคนใหม่”

ท้ายประโยคหล่อนเน้นเสียจนแก้วเจ้าจอมเริ่มจะหงุดหงิด ชัก
เหลวไหลใหญ่ ทำตัวเป็นนางร้ายในนิยายไปได้

“ไม่ได้ครับ ที่นี้ไม่ใช่ตระกูลที่จะมาคอยเอาใจเรานะ”

“แต่ว่า!”

ทันใดนั้นเอง ชายภาสหันกลับไปหาคุณหนูต้นกอง เอ่ยปาก
ด้วยท่าทางจริงจัง

“ไปนั่งเก้าอี้ประจำตระกูลเถอะครับ”

“คุณชายภาส...”

“ผมไม่อยากรับกับคุณ”

โธ่โธ่...

“แต่ว่าต้นกอง...แค่อยากเป็นสหายด้วยเองนะคะ”

“ผมไม่ต้องการสหายใหม่ครับ”

คราวนี้เงิบของจริง แก้วเจ้าจอมไม่ทันลงมือทำอะไรสักอย่าง
คนน่ารักยกมือขึ้นปิดปากอย่างตกใจ ทำไมชาตินี้ชายภาสดูจัง
หรือนี้เป็นอีกมุมที่แก้วเจ้าจอมไม่เคยรู้กันนะ

สอง

แก้วเจ้าจอมรู้สึกพึงพอใจมากเป็นพิเศษ... ส่วนสาเหตุนั้น

เกิดจากน้องสาวคนละแม่อย่างคุณหนูต้นก่องกำลังหัวเสียอย่างมาก แม้ยิ้มแย้มและดูสุขภาพแคไหนก็เถอะ แต่ลึก ๆ แล้วแก้วเจ้าจอมย่อมรู้ดีว่าคนข้าง ๆ คงอยากแหกอกเขาจะแย่

“เรามาดูการแข่งม้านะคะพี่แก้ว น้องก็ไม่ทราบว่ามีอะไรตลกกัน”

ก็ตลกเจ้าหล่อนนั่นละ ทว่าตอนท้ายแก้วเจ้าจอมไม่ได้กล่าวออกไป ได้แต่ยิ้มแล้วหัวเราะคิกคักตามลำพัง และนั่นอาจจะทำให้ต้นก่องยิ่งหัวเสียมากขึ้น

หล่อนจะคอยดูว่าอีกฝ่ายจะหัวเราะได้สักกี่น้ำ หากวันนี้กลับบ้านต้องปั่นเรื่องให้พ่ออินถาลงโทษเสียหน่อย เป็นแค่กาดำบังอาจมาเทียบเคียงหงส์งามได้อย่างไร

“ว่าแต่พี่แก้วดูแข่งม้าเป็นด้วยหรือคะ หรือแค่มาตามกระแส”
หญิงงามด้านข้างโบกพัดคลายร้อน ก่อนยิงคำถามขณะ

พนักงานลงพนันเดินมาตรงหน้า

“งานแข่งม้าไม่จำเป็นจะต้องมีความรู้อะไรมากมายเสียหน่อย มันก็แค่การพนันแบบถูกกฎหมายเองนี่”

แก้วเจ้าจอมตอบกลับอีกฝ่ายอย่างสบาย ๆ หยิบเหรียญทอง จากถุงเงินวางบนบอร์ดขนาดใหญ่ ว่าแล้วก็แอบเหล่ดูคุณชายภาส สักนิด หากอีกฝ่ายเอาอะไรเขาก็จะเลือกตามนั้น เพราะแก้วเจ้าจอม จะเป็นภรรยาที่เดินตามรอยเท้าคุณสามีอยู่แล้ว อีกอย่าง...ปกติ คุณชายภาสชอบกิจกรรมขี่ม้าและชมการแข่งเป็นทุนเดิม ดังนั้นคง มีความรู้เกี่ยวกับสายพันธุ์หรือดวงการพนันไม่น้อยเลยละ

เบอร์สามสินะ เอาไปหนึ่งเหรียญทองก็แล้วกัน อ้อ...ต่อไป ก็เบอร์ห้า แต่ทำไมชายภาสลงเบอร์นี้เยอะจัง

ครั้งเห็นว่าชายภาสลงเบอร์ห้ามากเป็นสองเท่า แก้วเจ้าจอม ก็แอบอ้าง คนน่ารักเทเหรียญทองสิบเหรียญลงกลางโต๊ะ เป็นจำนวน มากพอจนทำให้พนักงานตาลุกวาว

“คุณชายอาจจะเพิ่งมาสนามเป็นครั้งแรก ไม่ต้องรีบร้อน หรอกครับ ค่อย ๆ คิดก่อนลงพนันก็ได้”

“ผมเอาเบอร์ห้าเยอะสุดนี้แหละครับ”

ถึงกระนั้นแก้วเจ้าจอมยังยืนยันเสียงแข็ง แอบเหล่มองคู่หมั้น ที่หันมาทางเขา ดูเหมือนจะเห็นรอยยิ้มมุมปากเล็กน้อย ก่อนมันจะ หายไปทันที

“ทำไมถึงเลือกเบอร์สามกับเบอร์ห้าล่ะครับ”

ในที่สุดคำถามก็ออกจากปากชายภาส คนหนึ่งถามเขาโดย เอนหลังพิงพนัก กอดอกอย่างไม่ทุกข์ร้อน ส่วนคนที่ร้อนหลังดัน เป็นแก้วเจ้าจอมเสียเอง คนน่ารักหัวเราะแห้ง ตอบคำถามอีกฝ่าย

ด้วยเสียงอ้อมอ้อม

“ผมลงตามคุณครับ เพราะคิดว่าอาจโชคดีก็ได้”

“ทำไมล่ะ ผมอาจจะมาครั้งแรกเหมือนคุณก็ได้”

อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ คนอย่างคุณชายภาสนะหรือไม่เคยมาสนามแข่งม้า ได้ข่าวว่าที่จันอินเลี้ยงม้าันบร้อยตัวไม่ใช่หรือ แถมเจ้าตัวเองยังมีฟาร์มม้าอีกต่างหาก

เอ๊ะ...พูดถึงฟาร์มม้า หรือว่า...

“หรือเบอร์สามกับเบอร์ห้าจะเป็นม้าของจันอิน?”

“ไม่เชิงเป็นของตระกูลหรอกครับ จันอินเป็นฝ่ายนำเข้า แต่คนที่มาซื้อต่อเป็นฝั่งตระกูลย่อยตามหัวเมือง”

คุณชายภาสัยก่ไม่ย่ออย่างไม่มีหระ ตั้งใจตอบคำถามเสียจนแก้วเจ้าจอมขมวดคิ้ว ลักษณะการพูดจากก็เหมือนช่วงหลัง ๆ ที่หมั่นกัน ไหนล่ะคุณชายภาสที่แสนเงียบขรึมเมื่อเจอกันครั้งแรก

“เฮ้อ สุดท้ายก็ลงเพราะอยากเชียร์ม้าในตระกูลนี้เอง”

แก้วเจ้าจอมถอนใจด้วยความเสียดาย จะขอเงินคืนก็ไม่ได้แล้วเพราะเด็กลงพนันจากไปนานละ ตอนนี้อยู่ทำใจ บ่นอุบอิบ พลังมองค้อนชายภาสที่ไม่ยอมบอกตนตั้งแต่แรก ลืมตัวเสียยิ่งว่าพวกเขาไม่รู้จักกันมาก่อน

“คุณดูอารมณ์ไม่ดี”

“นิดหน่อยครับ ถ้าแพ้คงเสียดายเงินแย่”

“ถ้าเป็นแบบนี้เองดีกว่า”

“มีอะไรหรือครับ”

ช่วงขณะหนึ่งที่ชายภาสหันกลับมามองแก้วเจ้าจอมเต็มตาอีกครั้ง คนใบหน้าหล่อเหลาจ้องเขาด้วยแววตาระคนเอ็นดู

“สนใจลงทุนกับผมหรือเปล่าครับ”

“พจน์อะไรละ เงินหมดแล้วครับ”

คนนำรึกสายหน้าปฏิเสททันควัน ตอนนี้มีแต่เหรียญเงินเท่านั้น แล้วแก้วเจ้าจอมต้องเก็บไว้เป็นค่ารถกลับบ้านอีกด้วย

“เป็นการพจน์ง่าย ๆ ไม่ได้ลงเงินมากหรอก”

“ถ้าอย่างนั้นลองเสนอมาก่อนสิครับ”

“ถ้าม้าเบอร์ห้าชนะ คุณต้องเลี้ยงอาหารผม”

“แล้วถ้าแพ้ละ”

“ผมจะเป็นฝ่ายเลี้ยงมือตัวเอง ว่างครับ”

เหมือนเหตุการณ์เป็นใจทีเดียว ไม่รู้ว่าที่เสียไปสิบเหรียญของจะคุ้มหรือไม่ แต่แก้วเจ้าจอมรู้สึกว่าจะหากจ่ายเงินเพื่อผู้ชาย สิบเหรียญของจิบจ้อยมาก ดังนั้นเขาจึงพยักหน้าหงึก ๆ ทำหน้าตาเหมือนกังวล แต่อันที่จริงภายในใจลิงโลด อ้อยเข้าปากช่างมีหรือจะไม่ว่าไว้

สมการของแก้วเจ้าจอมในตอนนี่

จ่ายสิบเหรียญของ แพ้พจน์ = แต่ได้คุณชายภาสเลี้ยงข้าว

จ่ายสิบเหรียญของ ชนะพจน์ = ได้เงินกลับมาสองเท่าพร้อมกับเลี้ยงข้าวชายภาส

อ้อ...ผลแรกอาจดูน่าไปสักนิด แต่มันก็คุ้มสำหรับการกลับมาเจอกันอีกรอบ แม้หลายสิ่งไม่ได้ดำเนินไปตามช่วงเวลาเก่า แต่แก้วเจ้าจอมคิดว่าไหน ๆ ก็สุดส่าห้ได้ย้อนเวลากลับมาแก้ไขอดีตแล้ว ไม่ต้องรอรพรหมลิขิตก็ได้ ใช่ว่าตัวเองลิขิตเอาทีแล้วกัน

“สงสัยว่างานนี้คุณคงได้เลี้ยงแล้วละ”

คนนำรึกยกมือปิดปากพลางหัวเราะ อีกไม่กี่นาทีจะถึงเวลา

ม้าเบอร์สามและห้าเข้าสู่สนามแข่ง

ดวงตากลมโตของเขาฉายแววระยิบ หันไปมองน้องสาวอย่าง ตันกอนที่บัดนี้สร้างยิ้มหวานให้ญาติในตระกูล เจ้าหล่อนเป็นคนฉลาด ช่วงที่พลาดเป้าหมายก็สร้างทำเป็นสาวน้อยผู้บอบบาง เข้าหาคนนั้นที่คนนี้ทืออย่างว่าเริง ต่างจากแก้วเจ้าจอมที่เป็นคนประเภทเก็บเนื้อเก็บตัว หากไม่จำเป็นก็ไม่เอ่ยปากทักใคร่ก่อน

เอาเถอะ คนในตระกูลของเขาและท่านแม่เชื่อว่าดี หากมีคุณธรรมจริงคงยื่นมือช่วยเหลือสองแม่ลูกที่โดนทารุณกรรมตั้งแต่แก้วเจ้าจอมเป็นเด็กแล้ว แต่นี่กลับทำเหมือนพวกเขาเป็นอากาศธาตุ เอาอกเอาใจลูกของภรรยาคนที่สองเพราะอินทาทักรักและห่วงอย่างสุดซึ้ง ส่วนตระกูลฝั่งแม่ก็ตัดหางปล่อยัดตั้งแต่วันที่แต่งเข้า กาสะลองคำ แก้วเจ้าจอมไม่หวังพึ่งพาหรือจะไปดองกับพวกติดสุรา และการพนันมีแต่จะพากันล่มจมเสียมากกว่า

ปลิ้นปล้อนกันหมดนั่นละ ไร้ใจไม่ได้สักคน

“ม้าเบอร์สามและเบอร์ห้าลงสนามแล้วครับ”

“อ๊ะ...ครับ ๗”

นั่งคิดอะไรเพลิดน ๗ จู่ ๆ แก้วเจ้าจอมก็สะดุ้งเหือกเพราะ คุณชายภาสเอียงตัวมาใกล้ คนน่ารักได้กลิ่นน้ำหอมประจำตัวของอีกฝ่ายลอยมาเตะจมูกกร๊น เผลอพิมพ์้าเบา ๆ

“ไม่เปลี่ยนเลยสักนิด”

ยังเป็นกลิ่นที่ทำให้แก้วเจ้าจอมชอบ อีกทั้งทำให้จิตใจสงบด้วย คนหน้าหวานจ้องมองคู่หมั้นราวกับพิจารณา แก้วเจ้าจอมเป็นวิญญานห้าปี ช่วงนั้นจึงเห็นการเปลี่ยนแปลงของชายภาสชัดเจน อีกฝ่ายไบหน้าอมทุกข์ขึ้นมาก แม้อูแลตัวเองด้วยการโกนหนวดเครา

แต่งตัวดี แต่ยังมีรังสีความหดหู่อยู่รอบ ๆ ไม่เหมือนท่าทางคนใน
เครื่องตระกูลจันอินสักนิด

คราวนี้กลับมากพบกันอีกรอบ ชายภาสหน้าตาเด็กลงมากโข
เป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบแปดที่ภูมิจานหล่อเหลาเสียจนสาวน้อยใหญ่
รวมถึงชายทั้งหลายต้องลอบมองจนคอแทบหัก

และแก้วเจ้าจอมคงเป็นหนึ่งในนั้นที่แอบมองคู่หมั้นของตน
ด้วยแววตาชื่นชม แน่นนอนละ ตอนตายกลายเป็นวิญญาณ เขา
ทั้งรักทั้งหวงคุณชายภาสยิ่งกว่าอะไร แต่กว่าจะรู้ซึ้งก็เมื่อเสียชีวิต
แล้ว

และตอนนี้แก้วเจ้าจอมได้รับโอกาสใหม่ ดังนั้นเขาไม่มีวันทำ
อีกฝ่ายปลิวหลุดมืออีกเด็ดขาด

“คิดว่าจะชนะพนันไหมครับ”

“เอ...ไม่รู้สิ”

แก้วเจ้าจอมยิ้มน่ารักให้อีกฝ่าย เผลอขยับตัวไปใกล้ชายภาส
อย่างเคยชิน

“ก็น่าลุ้นอยู่นะ เจ้าม้าเบอร์ด้าพอดูดี ๆ แล้วเลิกปราดเปรี้ยว
คงกระโดดได้สูงเสียวละ”

“นั่นสิ! แต่ไม่รู้ว่าจะชนะหรือเปล่า ฮะแอมม์ ขอโทษครับ”

เมื่อรู้ตัวว่าเบียดมากเกินไปแล้ว แก้วเจ้าจอมจึงรีบถอยออกมา
โค้งศีรษะให้คนตรงหน้าอย่างร้อนใจ

“ขอโทษครับ ผมลืมหันกลับไป”

เจ้าแก้วเอ๊ย อย่าลืมนึกว่าพวกเขายังไม่รู้จักกันเสียหน่อย จะ
ทำท่าเหมือนสนิทกันได้อย่างไร น่าอับอายจริงเสีย

“ไม่เป็นไรครับ”

ช่วงที่แก้วเจ้าจอมเขยิบออกมา จู๋ๆ ฝ่ามือของชายภาสักก็จับแขนเขาอย่างเป็นธรรมชาติ บนใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มมุมปากอีกครั้ง

“ขยับมาเถอะครับ คุณจะตกเก้าอี้แล้ว”

“ขอบคุณครับ...”

เหลือจะเชื่อ เจอกันแค่วันเดียวแต่ความสัมพันธ์คืบหน้ากว่าชาติก่อนประมาณหนึ่งปีกว่า การย้อนเวลากลับมาครั้งนี้มีแต่เรื่องน่าแปลกใจเสียจริง

“โชคดีแล้วครับที่ไม่ได้กลับบ้านตัวเปล่า”

“นั่นสิครับ จะเรียกว่าบุญหล่นทับได้หรือเปล่านะ”

ว่าแล้วเขาก็เปิดถุงเงินอีกครั้งด้วยความสงสัยเต็มแก่ เมื่อเห็นว่าเหรียญทองจำนวนมากแก้วเจ้าจอมก็ยิ้มกว้าง

ไม่น่าเชื่อ ม้าเบอร์ห้าที่เขาลงพนันก้อนใหญ่ชนะขาดแทบไม่เห็นฝุ่น ตอนนี้มีทุนมหาศาลไว้ทำธุรกิจในอนาคต ก็ดีแล้วละ ปกติเงินภายในตระกูลหรืองบประมาณต่างๆ ภรรยาคนที่สองจัดสรรให้แก้วเจ้าจอมน้อยกว่าน้องๆ อยู่แล้ว เหรียญทองเท่านี้คงทำให้เขากินอยู่อย่างสบายได้เป็นปีเลย

“คุณอยากทานอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ”

“อ้อ...เพราะอยู่จีนอินมาตลอดเลยไม่ค่อยรู้เรื่องสถานที่เสียด้วยสิ”

คุณชายภาสหนึ่งไปพักใหญ่ก่อนคลี่ยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้นให้คุณชายแก้วเจ้าจอมเลือกร้านดีไหมครับ”

“แก้วเจ้าจอมงั้นเหวอ...ว่าแต่คุณรู้ชื่อของผมได้ยังไงกันครับ”

คราวนี้คนที่งุนงงกลับกลายเป็นผู้ชายแก้วเสียเอง คน ตากลมโตจ้องมองชายตรงหน้าราวกับต้องการค้นหาคำตอบจาก อีกฝ่าย แต่สุดท้ายไม่พบร่องรอยน่าสงสัยแม้แต่ชนิด

“ไม่รู้สิครับ”

สุดท้ายคำตอบที่ต้องการก็ปลิวหายไปกับสายลม เวลา เดียวกันนั่นเอง จู่ ๆ คุณหนูต้นกอกก็แทรกเข้ามาในวงสนทนาอย่าง เนียน ๆ เจ้าหล่อนคงวางแผนพี่ชายอย่างแก้วเจ้าจอมพลางยิ้มให้ด้วย ท่าทางน่ารัก เอ่ยปากชวนคุยเจ้อยแจ้ว

“ตายแล้ว! พี่ชายชนะพนันด้วยหรือคะ”

เจ้าหล่อนมองถุงเงินในมือแก้วเจ้าจอมพลางวิเคราะห์ที่ไปด้วย เมื่อไปถึงจุดหาสน์ หากใส่ความว่าแก้วเจ้าจอมขโมยเงินงบประมาณ มาเล่นพนันท่านพ่อต้องโมโหแน่ เผลอ ๆ คงได้ดูเหรียญทองมาเป็น ของกลาง จากนั้นหากหล่อนยกออกไปสักนิดคงไม่เป็นไรหรอกมัง

“เก่งจังเลยคะ วันนี้ดวงดีสินะคะ”

“นั่นสิครับ มีเรื่องน่ายินดีเกิดขึ้นมากมายเลย”

ทว่าแก้วเจ้าจอมกลับนิ่งสงบกว่าที่คิด เขาสะบัดแขนต้นกอก ออกอย่างแนบเนียน ดูไม่น่าเกลียดเกินไปนัก และไม่ทำให้คนข้าง นอกซุบซิบได้ว่าสองพี่น้องคู่นี้ไม่ถูกกัน

คนน่ารักมองคุณหนูต้นกอกที่ทำหน้าตลกใจ ก่อนที่ไม่กี่วินาที จะยิ้มอีกครั้งอย่างเป็นธรรมชาติ หันไปเอ่ยปากสนทนากับคู่หูมัน ของเขาแทน

“ว่าแต่คุณชายภาสเป็นคนแนะนำพี่ชายของต้นกอกหรือคะ เก่งจังเลย ครั้งหน้ามาช่วยต้นกอกเลือกม้าได้หรือเปล่าคะ”

“ขอโทษครับ แต่ผมไม่ได้มีงานอดิเรกสิงอยู่ในสนามแข่งม้าไป

ตลอด ฝ่ายฉันเองก็มีงานมากพอตัว”

ใบหน้าชายภาสหนึ่งเฉยทันทีเมื่อตอบคุณหนูต้นกอง จากนั้น
บรรยายภาคโดยรอบกลับมาอึดอัดอีกครั้ง

“คุณชายครับ!”

โชคดีเสียงสวรรค์อย่างกาวิณมาช่วยไว้ทันเวลา ไม่อย่างนั้น
แก้วเจ้าจอมคงเพลอหัวเราะแน่ ๆ ก็ใบหน้าคุณหนูต้นกองเวลาเสีย
หน้าตลกจะตายไป

“มาแล้วหรือกาวิณ ดูนี่สิ”

คนน่ารักชุกเงินให้คนรับใช้ดูพลางหัวเราะว่า หลังจากกลับ
ตระกูลแล้วแก้วเจ้าจอมคิดว่าจะแบ่งเงินให้กาวิณเพื่อส่งกลับบ้าน
อีกด้วย

“คุณชาย! ช่างน่าชื่นชมเหลือเกินครับ นอกจากเก่งแล้วยังมี
พรสวรรค์ด้านพินอีก”

“แต่การพินเล่นบ่อย ๆ ก็ไม่ดีหรอก เอาแบบช้า ๆ นาน ๆ ที่
เถอะ”

แก้วเจ้าจอมเอ่ยปากสอนเด็กในปกครองอย่างเอ็นดู หันหน้า
ไปหาชายภาสที่บัดนี้นั่งรอตนอนอยู่

“ว่าแต่ขอทราบชื่อคุณชายได้หรือเปล่าครับ อาจสายไปสัก
เล็กน้อย แต่ผมแก้วเจ้าจอม มาจากตระกูลกาสะลองคำ”

แก้วเจ้าจอมโค้งหัวให้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม แสร้งทำเป็น
ไร้เดียงสา

**“ผมชื่อภากรครับ จะเรียกสั้น ๆ ว่าภาสก็ได้ มาจากตระกูล
ฉันอิน”**

“ชายภาสหรือครับ!”

คราวนี้ก้าววินเปลอตะโกนลั่น มองหน้าคุณชายของตนอย่าง
ตื่นตระหนก

“คุณชายแก้วครับ...คนคนนี้”

แน่นอนว่าเรื่องคู่หมั้นของแก้วเจ้าจอมนั้นต้องรู้กันทั่วทุกหาสน์
ไม่ว่าแม้แต่ก้าววินที่เพิ่งมาใหม่ อือ...ถ้าอย่างนั้นเขาต้องเล่นละคร
ด้วยสินะ

“จริงหรือเปล่าเนี่ย”

คนใบหน้าที่งามดูเหมือนตกใจ ซ้อนตามองคุณชายภาส
ราวกับกระต่ายตื่นตูม แก้มกลายเป็นสีแดงเรื่อ และภาพตรงหน้า
ทำให้คุณชายตระกูลจันอินรู้สึกมันเขี้ยวระคนเอ็นดูนัก

“ถ้าอย่างนั้น...คนที่ส่งจดหมายและติดต่อกันทางโทรศัพท์
มาตลอดก็เป็นคุณนี่เอง”

“ไม่คิดเหมือนกันว่าจะได้มาเจอคู่หมั้นของตัวเองที่นี่ เป็น
เกียรติมากครับ”

ชายภาสจับมือคนตรงหน้ามาจูบ บรรยากาศโดยรอบจึง
อบอุ่นด้วยความซัดเซิน และนั่นเป็นจุดสนใจมากพอจะให้นัก
ข่าวดีแฝงหนังสือพิมพ์ด้วยสิ

‘เด็กคนนั้นหรือจะเป็นคู่หมั้นคุณชายภาส’

‘น่าจะใช่แล้วละ มองกันหวานหยดย่อยเสียขนาดนั้น’

‘ตายแล้ว น่ารักกันเสียจริงค่ะ แบบนี้ไม่นานคงแต่งเข้าตระกูล
แน่’

เสียงซุบซิบดังไปทั่วบริเวณ น่าเสียดายจริงๆ ที่ฉากในวันนี้
ไม่เป็นอย่างที่คุณหนูต๋นงอกคิดไว้เท่าไร เพราะดาวเด่นกลับกลายเป็น
พี่ชายของตนที่เมื่อก่อนเป็นพวกเจียมเนื้อเจียมตัว แต่วันนี้กลับ

ได้หน้าไปลงข่าวสำนักพิมพ์ครีกโครม

ถึงกระนั้นก็เถอะ ทำที่ สุดต้นกองก็ไม่ได้กริตร้องเหมือนพวกนางร้ายเกรดต่ำ เจ้าหล่อนแค่นยิ้มให้คู่หมั้นอีกฝ่ายเพื่อแสดงท่าทีเหมือนชื่นชม แม้ว่าแท้จริงแล้วเล็บจะจิกเข้าเนื้อมือก็ตาม

“จริงด้วยสิ ผมยังติดเล็งข่าวคุณชายภาสอีกนี่”

แก้วเจ้าจอมพุดขึ้นท่ามกลางความวุ่นวายภายในสนามแข่งม้า วันนี้คงไม่มีอะไรต้องฝากนักข่าวหรือสื่อสังคมแล้วละ

“ผมจะอยู่กาสะลองคำอีกประมาณสองสามวันครับ คุณไม่ต้องรีบร้อนก็ได้”

คุณชายภาสตอบกลับแก้วเจ้าจอมอย่างอารมณ์ดี มองคนหน้าข่าวที่ยืนนิ่งใช้ความคิด

“พี่แก้วคะ แต่วันนี้พวกเราต้องทานอาหารเย็นด้วยกันนี่นา”

สุดท้ายคุณหนูต้นกองถือวิสาสะพูดเสียงกระแง่ากระงอด ออดอ้อนพี่ชายของตนด้วยใบหน้าใสซื่อ

“จ้ะหรือครับ”

หลังจากนี้คุณหนูต้นกองคงหาทางขัดขวางไม่ให้เขาและคุณชายภาสเจอกันอีกแน่ ดังนั้นแก้วเจ้าจอมจึงคิดแผนสำรองไว้แล้ว

“คุณชายภาสครับ”

“ครับ?”

“ในเมื่อเป็นแบบนี้แล้ว”

แก้วเจ้าจอมตั้งใจเว้นระยะห่างในประโยคสักพัก ก่อนเอ่ยปากตรง ๆ

“มาทานมื้อเย็นด้วยกันที่ตระกูลสิครับ จะได้พบครอบครัว

ของผมไปด้วยเลย”

หากแก้วเจ้าจอมพาชายภาสเข้าบ้านในฐานะคู่หมั้น บิดาอย่างอินตาและภรรยาคนรองจะออกแตกตายเป็นไหนะ ไหนจะเรื่องความน่าเชื่อถือของคุณหนูต้นกองที่ลดลงอีก แ่่งงานไปอ้อยคู่หมั้นของพี่ชายง่าย ๆ แบบนี้ยังทำไม่ได้ ในอนาคตคงถูกลดบทบาทสำคัญไม่ได้รับมอบหมายให้มารังแกแก้วเจ้าจอมอย่างง่ายตายอีกแล้ว

การมาของชายภาสครั้งนี้เป็นหลักประกันความปลอดภัยของแก้วเจ้าจอมอีกพักใหญ่ ดังนั้นเขาค่อนข้างคาดหวังเป็นพิเศษ คนน่ารักจ้องมองคู่หมั้นของตนด้วยแววตาอดอ้อน รวากับลูกแมวถูกทอดทิ้งอย่างนั้นละ

“พ่อครัวทำอาหารอร่อยมากนะครับ”

แก้วเจ้าจอมเชิญชวนและพยายามโน้มน้าวใจอีกฝ่าย โดยการชักแม่น้ำทั้งห้า คุณชายภาสจึงพลอยหัวเราะอย่างเอ็นดู

“พูดมาขนาดนี้แล้วหากไม่ไปคงไม่งามเท่าไร เธอเป็นว่าคุณชายแก้วไปกับรถม้าตระกูลจันอินตีใหม่ครับ หรือถ้าคุณพลีแล้ว อยากรับเครื่องยนต์ผมก็ไม่ขัดอะไร”

“นั่งรถม้าก็ได้ครับ กาวินเองคงอยากชมวิวด้านนอกสักรอบ”

คนน่ารักจ้องมองหนุ่มน้อยที่ตาโตเพราะคำว่ารถม้า หันมาหาแก้วเจ้าจอมด้วยดวงตาเป็นประกาย

“คุณชายแก้วครับ...”

“อ้อ ไปนั่งกับคนบังคับม้าเถอะ ผมอนุญาต”

“ขอบคุณครับ เออ...”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก คนบังคับม้าก็เป็นผู้พิทักษ์ตระกูลจันอิน เด็กรับใช้ของคุณจะปลอดภัยแน่นอนครับ”

“ขอบคุณครับ...”

แก้วเจ้าจอมถอนใจอย่างโล่งอก ลอบมองคุณหนูต้นกองที่คล้ายจะมีแผนร้ายต่อจากนี้

ไม่อยากจะสนทนากันเลยสักนิด หากแก้วเจ้าจอมทั้งอีกฝ่ายไว้ที่นี้ เจ้าหล่อนคงแสวงตีหน้าเศร้า ร้องไห้ร้องไห้ให้พางเอยด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ ว่าพี่ชายของตนเลือกคู่หมั้นมากกว่าน้องสาวต่างแม่ ทั้งตนให้หาทางกลับตระกูลเพียงลำพัง แม้ยังไม่เกิดขึ้นแต่ด้วยกมลสันดานของต้นกองนั้นคงทำตัวประมาณนี้แน่ ๆ แก้วเจ้าจอมดูออกหมดแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นต้นกองกลับด้วยกันสิ”

“เอ๊ะ! จะดีหรือคะ...”

“ไปด้วยกันนั่นละ กว่ารถม้าจะมาถึงก็คงมืดค่ำพอดี”

แก้วเจ้าจอมยื่นถุงเงินให้กาวิณเก็บใส่กระเป๋าก่อนเดินตามชายภาสไปขึ้นรถม้า คนนำรักยิ้มหวานให้อีกฝ่ายเมื่อคู่หมั้นของตนยื่นมือมาให้จับ ส่งแรงที่ขาเพื่อขึ้นไปนั่งเก้าอี้

“ขอบคุณมากครับ”

“ยินดีครับ”

“รถม้าสูงจังเลยนะคะ ต้นกองขึ้นไปคนเดียวไม่ไหวหรอก”

คุณหนูต้นกองยิ้มหวานให้คุณชายภาส ก่อนยื่นมือให้คนตรงหน้าเพื่อขึ้นรถม้า แต่ต้องวิดเพราะสูง ๆ คุณชายภาสกลับเดินหันหลังไปคุยกับผู้พิทักษ์ที่ยืนเรียงราย ดั่งนั้นคนที่มาจับมือเจ้าหล่อนขึ้นรถจึงกลายเป็นคนบังคับม้าแทน

“เชิญครับคุณหนู”

“ขอบคุณค่ะ”

แก้วเจ้าจอมมองคุณหนูต้นกองที่บัดนี้หน้าเสีย อยากจะยิ้ม
แต่ไหนก็ต้องแสร้งทำหน้านิ่งไว้ ความมั่นใจของเจ้าหล่อนในวันนี้คง
ย่อยยับแน่ และคืนนี้แก้วเจ้าจอมอาจโดนนายอินถาตบหน้าสักขาด
โทษฐานทำให้ลูกรักของตนขายหน้า

กระนั้นแก้วเจ้าจอมก็ไม่สนใจหรอก เพราะการลงทุนแก้แค้น
อันหอมหวานนี้เพิ่งเริ่มต้นต่างหาก